

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne akciovej spoločnosti **S. T., a. s., so sídlom N., IČO: X.**, zastúpenej **JUDr. E. H., advokátkou so sídlom R.**, proti žalovanému **Protimonopolnému úradu Slovenskej republiky, so sídlom Drieňová 24, Bratislava**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 2005/DZ/R/2/138 z 21. decembra 2005, ako aj prvostupňového rozhodnutia č. 2005/DZ/2/1/047 zo 14. apríla 2005, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 2S/102/2006-90 zo dňa 18. septembra 2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 2S/102/2006-90 zo dňa 18. septembra 2009 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave zrušil rozhodnutie žalovaného č. 2007/DZ/R/2/025 zo dňa 27.04.2007 podľa § 250j ods. 2 písm. e/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že konanie žalobkyne, ako bolo žalovaným zistené v správnom konaní a ním kvalifikované, naplnilo všetky zákonom vyžadované znaky deliktuózneho konania s dostatočnou intenzitou narušiť slobodu hospodárskej súťaže chránenú v zmysle § 8 ods. 2 písm. b/ zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení

neskorších predpisov (ďalej len „ZoOHS“ alebo „zákon č. 347/1990 Z. z.“) a že z argumentácie žalovaného počas správneho konania, ani neskôr, nevyplývajú žiadne vážne dôvody odmietnutia poskytnutia služby určenia a rezervácia bodov napojenia na pevnú verejnú telekomunikačnú sieť s miestnymi vedeniami podnikateľovi R. Ž. – S.S. pre účely vypracovania projektovej dokumentácie pripojenia na verejnú telekomunikačnú sieť od apríla do konca júla 2004, ako aj to, že pokiaľ ide o kritiku postupu žalovaného v rámci prešetrovania podnetu na relevantnom podľa § 22 ods. 1 písm. a/ ZoOHS, v danom prípade táto etapa nie je súčasťou preskúmaného správneho konania, pretože žalobkyňa by musela využiť iné právne cesty na prípadnú svoju ochranu voči tvrdeným nezákonným zásahom žalovaného.

Zároveň uviedol, že nemohol neprihliadnuť k námietke žalobkyne voči napadnutému výroku druhostupňového rozhodnutia týkajúcej sa nerešpektovania § 59 správneho poriadku [t. j. zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“)] spočívajúcu v tom, že sa výrok len čiastočne týkal obsahu výroku prvostupňového rozhodnutia tým, že sa zaoberal len zmenou bodu 1. (najmä šlo o spresnenie vymedzenia relevantného trhu).

Krajský súd konštatoval, že v správnom konaní, zavŕšenom vydaním rozhodnutia správneho orgánu, výrok rozhodnutia predstavuje jeho najdôležitejšiu časť, pretože v ňom sa vymedzujú konkrétne práva a povinnosti účastníkov. V danom prípade ide o zistenie porušenia zákonnej povinnosti, túto zákon nazýva zodpovednosťou za správny delikt. Z hľadiska teórie správneho práva ide o tzv. iný správny delikt, keďže nie je obsiahnutý priamo v zákone upravujúcom správne delikty – zákon o priestupkoch č. 372/1990 Zb., ale v osobitnom právnom predpise (§ 2 ods. 1 cit. zák.). Tomu sa prispôsobuje aj nevyhnutný obsah výroku rozhodnutia o priestupku, či inom správnom delikte. Len výrokom je porušiteľ zákonnej povinnosti uznaný vinným a musí obsahovať tiež popis skutku s označením miesta a času spáchania priestupku – deliktu, vyslovenie viny, druh a výšku sankcie a ďalšie náležitosti.

Z tohto podľa názoru krajského súdu vyplýva, že len výrok môže obsahovať rozhodnutie vo veci, je jadrom rozhodnutia a k nemu sa viaže vykonateľnosť rozhodnutia. Výrok musí byť jednoznačný, určitý a zrozumiteľný, aby účastník konania i orgán, ktorý má dané rozhodnutie preskúmať alebo vykonať, mohol jednoznačne a bez pochybností poznať výsledok konania. Požiadavku určitosti, presnosti a zrozumiteľnosti výrokovej časti rozhodnutia treba dôsledne rešpektovať aj pri vydávaní rozhodnutí druhostupňových správnych orgánov.

Krajský súd uviedol, že z dikcie správneho poriadku nevyplýva, ako má odvolací orgán postupovať v prípade viaczložkového výroku na prípad, že je potrebné meniť jeden alebo viaceré zložky výroku a či je potom potrebné v ostatnom odvolanie alebo rozklad zamietnuť a ostatné časti prvostupňového výroku potvrdiť. Podľa názoru súdu, logiky veci, a v záujme jasnosti a zrozumiteľnosti rozhodnutím založených, či zmenených práv a povinností účastníkov správneho konania, je nevyhnutne potrebné, aby výrok druhostupňového rozhodnutia aj vo vzťahu k nezmeneným výrokom prvostupňového rozhodnutia obsahoval potvrdzujúci výrok a zamietnutie odvolania, resp. rozkladu odvolateľa.

Z odôvodnenia rozsudku ďalej vyplýva, že krajský súd výrok napadnutého druhostupňového rozhodnutia žalovaného č. 2005/DZ/R/2/138 z 21. decembra 2005, nemohol považovať za súladný s ustanovenia § 59 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“), nakoľko nie je ucelený vo vzťahu k ostatným častiam prvostupňového rozhodnutia a k rozkladu žalovaného.

Žalovanému v súlade s ustanovením § 250k ods. 1 OSP uložil povinnosť nahradiť žalobkyni trovy konania v sume 3.607,86 eura do troch dní od právoplatnosti rozsudku k rukám právnej zástupkyne žalobkyne. Náhradu trov právneho zastúpenia vyčíslil podľa § 10 ods. 1 a § 15 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z. z.“).

Proti predmetnému rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, dôvodiac tým, že krajský súd sa stotožnil so skutkovými zisteniami, ku ktorým dospel žalovaný v priebehu správneho konania a tiež ich právnym posúdením a v tomto smere neuznal za dôvodnú žiadnu žalobcovu námietku. Napriek tomu však dospel k názoru, že v napadnutom druhostupňovom rozhodnutí žalovaného došlo k takej vade, ktorá môže mať za následok nezákonnosť rozhodnutia a že z tohto dôvodu je potrebné prihliadnúť k argumentom žalobkyne ohľadne obsahu výroku rozhodnutia žalovaného.

V tejto súvislosti poukázal žalovaný na fakt, že k zrušeniu druhostupňového rozhodnutia došlo z dôvodu podľa § 250j ods. 2 písm. e/ OSP, a to napriek tomu, že žalobca takýto dôvod vo svojej žalobe zo dňa 27.06.2007 neuvádza, taktiež krajský súd uviedol, že k uvedenej vade výroku rozhodnutia prihliada z vlastnej moci. To nakoniec vplynulo aj z časti odôvodnenia k časti výroku rozsudku o trovách konania, v ktorom krajský súd nepriznal žalobcovi náhradu trov konania, keďže tu je dôvod hodný osobitného zreteľa,

a to síce ten, že k zrušeniu napadnutého rozhodnutia nedošlo na základe úspešnej argumentácie žalobcu uvedenej v žalobe.

Nesúhlasil so záverom krajského súdu, že sa žalovaný v druhostupňovom rozhodnutí (ktorým došlo k čiastočnej zmene prvostupňového rozhodnutia), vo výrokovej časti zaoberal len zmenou časti prvostupňového rozhodnutia bez toho, aby uviedol, že sa prvostupňové rozhodnutie vo zvyšnej časti potvrdzuje v rozpore s ustanovením § 59 správneho poriadku.

Žalovaný zdôraznil konštatovanie krajského súdu, že „z dikcie zákona (...) priamo nevyplýva, ako má odvolací orgán postupovať v prípade viaczložkového výroku na prípad, že je potrebné meniť jeden alebo viaceré časti výroku, a či je potrebné potom v ostatnom odvolaní alebo rozklade zamietnuť a ostatné časti prvostupňového výroku potvrdiť.“ Poukázal na to, že ustanovenie § 59 správneho poriadku teda výslovne nehovorí o tom, že by v odvolacom konaní bolo nevyhnutné v prípade zmeny jedného z viacerých výrokov prvostupňového rozhodnutia ostatné, zmenou nedotknuté výroky potvrdiť.

V tomto smere poukázal aj na konštantnú judikatúru, z ktorej vyplýva, že takáto „vada“ nie je v rozpore so zákonom (napr. rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2S/218/06-42 zo dňa 24.10.2007, či rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1S/31/2006-126 zo dňa 27.09.2007).

Vzhľadom na to sa žalovaný domnieva, že krajský súd pochybil, keď zrušil druhostupňové rozhodnutie PMÚ SR z dôvodu podľa § 250j ods. 2 písm. e/ OSP, keďže nepotvrdenie zmenou nedotknutých výrokov prvostupňového rozhodnutia v odvolacom konaní nemožno považovať za rozporné so zákonom a už vôbec nie za vadu, ktorá by mala viesť k zrušeniu rozhodnutia pre nezákonnosť.

Zároveň napadol aj výrok o náhrade trov konania, ktoré podľa jeho názoru nie sú vyčíslené správne, nakoľko trovy právneho zastúpenia boli vyčíslené podľa § 10 vyhlášky č. 655/2004 Z. z, ktoré však na daný prípad nie je možné aplikovať. Poukázal na novelu tejto vyhlášky č. 209/2009 Z. z. účinnú od 01.06.2009, ktorá výslovne ustanovila, že pri zastupovaní v konaniach podľa piatej časti OSP je základnou sadzbou tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby jedna šestina výpočtového základu a na úkony pred 01.06.2009 bolo na mieste aplikovať § 11 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.. Tiež namietal, že úspech žalobkyne v konaní bol iba čiastočný, nakoľko zrušené bolo len rozhodnutie druhostupňového správneho orgánu.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalovaný navrhol, aby:

1. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 18.09.2009 sp. zn. 2S/102/2006-90 podľa § 220 OSP zmenil tak, že žalobu zamieta a náhradu trov konania žalobcovi nepriznáva.

2. V prípade, ak Najvyšší súd Slovenskej republiky prvú časť výroku rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 18.09.2009 sp. zn. 2S/102/2006-90 potvrdí, navrhuje, aby výrok rozsudku Krajského súdu v časti trov konania zmenil tak, že žalobcovi priznáva trovy konania za úkony právneho zastúpenia vykonané pred nadobudnutím účinnosti vyhlášky č. 209/2009 Z. z. podľa § 11 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., znížené podľa § 250k ods. 1 OSP vzhľadom na to, že žalobca mal v konaní úspech len čiastočný a trovy konania za úkony právneho zastúpenia vykonané po nadobudnutí účinnosti vyhlášky č. 209/2009 Z. z. podľa § 11 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., znížené podľa § 250k ods. 1 OSP vzhľadom na to, že žalobca mal úspech len čiastočný.

V dodatku k odvolaniu došlému Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky žalovaný na podporu dôvodov svojho odvolania poukázal aj na rozsudok Najvyššieho súdu sp. zn. 1Sžhpu/1/2008 výslovne uviedol, že cit.: „Odvolací súd nepovažoval námietku žalobcu vytýkajúcu žalovanému nesprávnu aplikáciu § 59 správneho poriadku za dôvodnú, pričom ani súd prvého stupňa nekonštatoval u žalovaného postup v rozpore so zákonom, preto formulácia výroku napadnutého rozhodnutia rešpektujúca znenie zákona, ktorá nie je nezrozumiteľná v miere spôsobujúcej nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia nemôže byť na ujmu žalovaného.“

Žalobkyňa v písomnom vyjadrení na odvolanie sa stotožnila s dôvodmi, o ktoré Krajský súd v Bratislave oprel v odvolaní napadnutom rozsudku záver o vade druhostupňového rozhodnutia žalovaného č. 2005/DZ/R/2/138 zo dňa 21.12.2005. Poukázala na to, že zmene rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa môže ísť buď o čiastočnú zmenu, alebo o úplnú zmenu – odvolací správny orgán svojím rozhodnutím prvostupňové rozhodnutie v celom rozsahu nahradí svojím rozhodnutím. Pri zmene rozhodnutia môže odvolací orgán zmeniť nielen výrokovú časť, ale aj odôvodnenie, prípadne ich časti. Ako príklad uviedla rozhodnutie uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. R 86/2003, podľa ktorého „pod zmenou rozhodnutia treba rozumieť stav, keď vec, ktorá je predmetom konania, odvolací orgán rozhodne inak ako orgán prvého stupňa. Reformačný výrok odvolacieho orgánu sa stáva nezávislým od výroku rozhodnutia prvého stupňa, je novým vyriešením predmetu vecí, a to spôsobom, ako vo výroku svojho rozhodnutia uvedie odvolací

orgán“. Mala za to, že absencia výroku v druhostupňovom rozhodnutí žalovaného o tom, ako rozhodol odvolací orgán o pokute uloženej žalobcovi prvostupňovým orgánom žalovaného spôsobuje, že žalovaný prijal peňažné plnenie vo výške pokuty uloženej prvostupňovým správnym orgánom bez právneho titulu. Žalobkyňa zaplatila uloženú pokutu napriek vade druhostupňového rozhodnutia (absencii rozhodnutia o uložení pokuty v druhostupňovom rozhodnutí žalovaného) z dôvodu, že podľa § 59 ods. 4 správneho poriadku sa voči rozhodnutiu odvolacieho orgánu o odvolaní (rozklade) nemožno ďalej odvolať, teda stáva sa právoplatným.

V kontexte vyššie uvedených zákonných ustanovení žalobkyňa zastáva jednoznačný názor, že druhostupňové rozhodnutie žalovaného bolo vydané v rozpore so zákonom a s odkazom na ne je argumentácia žalovaného k ustanoveniu § 59 správneho poriadku a rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 2S/218/06-42 zo dňa 24.10.2007 uvedená v odvolaní nepostačujúca.

Za správne považoval aj rozhodnutie krajského súdu o náhrade trov konania z dôvodu, že rozhodnutím žalovaného č. 2005/DZ/2/1/047 zo dňa 14.04.2005 bola žalovaným uložená žalobkyni pokuta vo výške 10.000.000,- Sk. Pokuta má povahu sankčného plnenia, teda stanovuje účastníkovi správneho konania, ktorému bola uložená, povinnosť plniť. Táto povinnosť je vyvážená právom oprávneného (žalovaného/štátu) plnenie prijať a v prípade dobrovoľného nesplnenia povinnosti povinného splniť sankčné plnenie zaplatením, vzniká oprávnenému (vymáhateľná) pohľadávka. V prípade pokuty sa jedná o majetkové právo. Jeho tarifná hodnota je vyčísliteľná výškou uloženej pokuty.

Podľa žalobkyne neobstojí ani námietka čiastočného úspechu, a to z dôvodu, že súd nepreskúmava osobitným (samostatným) konaním zákonnosť prvostupňového a osobitne (samostatne) druhostupňového rozhodnutia správneho orgánu.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného mala žalobkyňa za to, že Krajský súd v Bratislave zrušil druhostupňové rozhodnutie žalovaného č. 2005/DZ/R/2/138 zo dňa 21.12.2005 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie podľa § 250j ods. 2 písm. e/ OSP dôvodne a odvolaciemu súdu navrhla, aby odvolanie žalovaného v plnom rozsahu zamietol, odvolaním napadnutý rozsudok v celom rozsahu potvrdil a žalobcovi priznal náhradu trov konania vo výške podľa záverečného vyčíslenia.

K doplneniu odvolania žalobkyňa uviedla, že vo veci Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžhpu/1/2008, Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k.: 2S/218/06-42 zo dňa 24.10.2007 rozhodnutia Protimonopolného úradu Slovenskej republiky súd prvého

stupňa zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. a/ OSP, nie podľa § 250j ods. 2 písm. e/ OSP, ako tomu bolo v danej veci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a z dôvodov podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa je v zmysle § 221 ods. 1 písm. h/ OSP potrebné zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 3 OSP rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Z obsahu priložených spisov odvolací súd zistil, že žalobca sa domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 2005/DZ/R/2/138 z 21. decembra 2005, ako aj prvostupňového rozhodnutia č. 2005/DZ/2/1/047 zo 14. apríla 2005 pre nedostatočné skutkové a právne posúdenie, nepreskúmateľnosť výrokov z hľadiska právneho posúdenia, nedostatočné odôvodnenie výšky uloženej pokuty a tiež napádal postup žalovaného aj čo sa týka priebehu druhostupňového konania, keďže tvrdil, že vykonal ďalšie dokazovanie cestou telekomunikačného úradu, avšak k dôkazom sa žalobca nemal možnosť vyjadriť. Neposledným dôvodom žaloby bola nesprávnosť výroku rozhodnutia žalovaného týkajúca sa nerešpektovania § 59 správneho poriadku spočívajúcu v tom, že sa výrok len čiastočne týkal obsahu výroku prvostupňového rozhodnutia tým, že sa zaoberal len zmenou bodu 1.

Obsahom spisového materiálu bolo zistené, že prvostupňový správny orgán Protimonopolný úrad Slovenskej republiky rozhodnutím č. 2005/DZ/2/1/047 zo 14. apríla 2005 rozhodol:

1.) na základe ustanovenia § 22 ods. 1 písm. d/ zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady G. 347/1990 Zb.

o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov v spojení s § 8 zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov v znení zákona č. 465/2002 Z. z. a v spojení s § 8 zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov tak, že konanie spoločnosti S. T., a. s., IČO X., so sídlom N., na relevantnom trhu poskytovania služby rezervácie a určenia bodov napojenia na verejnú telekomunikačnú sieť spoločnosti S. T., a. s. pre účely vypracovania projektovej dokumentácie pripojenia na verejnú telekomunikačnú sieť spoločnosti S. T., a. s. voči podnikateľovi R. Ž. – S., so sídlom T., od apríla do konca júla roku 2004 pri určovaní a rezervácii bodov napojenia na verejnú telekomunikačnú sieť spoločnosti S. T., a. s. – **má** povahu zneužitia dominantného postavenia podľa § 8 ods. 2 písm. b/ zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov v znení zákona č. 465/2002 Z. z. a tiež podľa § 8 ods. 2 písm. b/ zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov.

2.) podľa zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov v znení zákona č. 465/2002 Z. z. a podľa § 38 ods. 1 zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov. V znení neskorších predpisov, že za porušenie ustanovenia § 8 ods. 6 zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov v znení zákona č. 465/2002 Z. z. a ustanovenia § 8 ods. 6 zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona Slovenskej

národnej rady č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov ukladá spoločnosť S. T., a. s., IČO X., so sídlom N., peňažnú pokutu vo výške 10.000.000.- Sk, slovom desať miliónov korún, ktorú je spoločnosť S. T., a. s. povinná uhradiť v lehote do 15 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia, a to v prospech Protimonopolného úradu Slovenskej republiky na číslo účtu X., vedený v Š. p.

Druhostupňový správny orgán Rada Protimonopolného úradu Slovenskej republiky rozhodnutím č. 2005/DZ/R/2/138 z 21. decembra 2005 rozhodol tak, že **mení** bod 1 výrokovej časti rozhodnutia Protimonopolného úradu Slovenskej republiky, odboru zneužívania dominantného postavenia č. 2005/DZ/2/1/047 zo dňa 14.04.2005 takto:

Bod 1 výrokovej časti rozhodnutia znie:

1. Konanie spoločnosti S. T., a. s., N. na relevantnom trhu poskytovania služby určenia a rezervácie bodov napojenia na pevnú verejnú telekomunikačnú sieť s miestnymi vedeniami, spočívajúce v odmietnutí určenia a rezervácie bodov napojenia na pevnú verejnú telekomunikačnú sieť s miestnymi vedeniami podnikateľovi R. Ž. – S., T. pre účely vypracovania projektovej dokumentácie pripojenia na verejnú telekomunikačnú sieť v období od apríla do konca júla 2005 má povahu zneužitia dominantného postavenia podľa § 8 ods. 2 písm. b/ zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení zákona č. 465/2002 Z. z. a podľa § 8 ods. 2 písm. b/ zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení neskorších.

Výrok v bode 2) prvostupňového správneho rozhodnutia ponechal nedotknutý, pričom v odôvodnení svojho rozhodnutia sa vyporiadal so všetkými námietkami žalobkyne uvedenými v rozklade včítane výšky uloženej pokuty, ktorá bola obsahom Výroku v bode 2) rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa.

Skutočnosť, že žalovaný v druhostupňovom rozhodnutí nerozhodol o oboch výrokoch prvostupňového rozhodnutia založila podľa názoru krajského súdu takú vadu konania, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia, preto druhostupňové rozhodnutie zrušil

s poukazom na § 250j ods. 2 písm. e/ OSP. S týmto názorom, ako vyplýva z obsahu odvolania, sa žalovaný nestotožnil.

V prejednáwanej veci predmetom odvolacieho konania v medziach odvolania žalovaného je právne posúdenie otázky, či uvedený postup správneho orgánu predstavuje vadu konania, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť preskúmaného rozhodnutia.

Podľa § 37 zákona č. 136/2001 Z. z. ak nie je v tomto zákone ustanovené inak, postupuje sa v konaní na úrade podľa všeobecných predpisov o správnom konaní.

Podľa § 61 ods. 3 správneho poriadku ustanovenia o odvolacom konaní sa primerane vzťahujú aj na konanie o rozklade.

Podľa § 59 ods. 1 správneho poriadku odvolací orgán preskúma napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu; ak je to nevyhnutné, doterajšie konanie doplní, prípadne zistené vady odstráni.

Podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku ak sú pre to dôvody, odvolací orgán rozhodnutie zmení alebo zruší, inak odvolanie zamietne a rozhodnutie potvrdí.

V zmysle ustanovení správneho poriadku je pri podaní rozkladu rozhodnutie napádané v celom rozsahu, správny orgán nie je viazaný len dôvodmi uvedenými v rozklade.

V prípade viaczložkového výroku možno konštatovať, že hoci je tento vnútorne členený na jednotlivé relatívne samostatné body, jedná sa komplexné riešenie otázky, ktorá je predmetom administratívneho konania.

V prejednávanom prípade bolo predmetom konania pred žalovaným posúdenie, či žalobca má na relevantnom trhu dominantné postavenie a či toto dominantné postavenie zneužíva. V bodoch 1) prvostupňového rozhodnutia bolo rozhodnuté o zneužívaní dominantného postavenia a v bode 2) bola za porušenie zákona uložená sankcia..

Žalovaný svojim postupom pri vydávaní druhostupňového rozhodnutia vo výroku svojho rozhodnutia nevyčerpal dôsledne predmet konania o rozklade, keď o podanom

rozklade rozhodol iba ohľadne častí výroku označených pod bodom 1). I keď z gramatického výkladu § 59 ods. 2 správneho poriadku priamo nevyplýva povinnosť odvolacieho správneho orgánu rozhodnúť osobitne o každom jednotlivom výroku prvostupňového rozhodnutia, logickým výkladom tohto ustanovenia je možné vyvodiť, že ak orgán rozhodujúci o rozklade napadnuté rozhodnutie nezmení ani nezruší, rozhodne o rozklade tak, že ho zamietne a rozhodnutie potvrdí, pričom tento výklad je potrebné, v záujme jasnosti a zrozumiteľnosti výroku, použiť aj vo vzťahu k jednotlivým častiam výroku rozhodnutia napadnutého rozkladom.

Žalovaný, vyčerpajúc predmet konania o rozklade, po zmene bodu výroku mal formálne správne rozhodnúť v zmysle § 59 ods. 2 správneho poriadku aj o ďalšom bode, preskúmania ktorého sa žalobkyňa rozkladom tiež domáhala tak, že vo vzťahu k nemu rozklad zamietla a rozhodnutie v bode 2) potvrdzuje. Takýto výrok by bol procesne čistý a nebolo by možné formálne mu nič vytýkať.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) vychádzajúc zo znenia ustanovenia § 59 ods. 2 správneho poriadku, obsahu žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaného ako aj novejšej súdnej praxe (napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. 8Sžh/1/2010 alebo žalovaným spomínané rozhodnutie vo veci sp. zn. 1Sžhpu/1/2008) sa však v ďalšom už nemohol stotožniť s názorom krajského súdu, pokiaľ ide o vplyv takéhoto postupu žalovaného na zákonnosť preskúmaného rozhodnutia.

Treba vychádzať z toho, že súdna prax v súčasnej dobe dôsledné nevyčerpanie predmetu konania o rozklade nepovažuje za takú vadu, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia, a len na základe ktorej by bolo potrebné preskúmané rozhodnutie zrušiť.

V tomto smere najvyšší súd poukazuje aj na rozdiel medzi občianskoprávnym súdnym konaním a konaním správnym, pretože v civilnom konaní by výrok, aký uviedol žalovaný vo svojom rozhodnutí, obstať nemohol. V správnom súdnictve však limitom súdneho prieskumu je zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a v zmysle ustálenej súdnej praxe a judikatúry stále platí, že rozhodnutie administratívneho orgánu sa nezrušuje iba preto, aby sa zopakoval proces a odstránili formálne vady, ktoré nemôžu privodiť iné, či výhodnejšie rozhodnutie pre účastníka (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sž/98-102/02 zo dňa 17.12.2002 zverejnený pod č. R 122/2003). Formálne

zopakovanie administratívneho konania iba z tohto dôvodu (s doplnením časti výroku, týkajúceho sa ostatných rozkladom napadnutých bodov prvostupňového rozhodnutia), nepredstavuje pre žalobcu, vo vzťahu k skutkovej stránke veci, reálnu možnosť dosiahnuť priaznivejšie postavenie, resp. rozhodnutie v jeho prospech.

Na základe vyššie uvedeného možno zhrnúť, že hoci žalovaný pri rozhodovaní o rozklade nevyčerpal dôsledne predmet konania, keďže nerozhodol o všetkých bodoch výroku, ktoré boli rozkladom napadnuté, tento jeho postup nemožno považovať za takú vadu, ktorá by sama o sebe mohla mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia a ku ktorej by súd musel prihliadať.

Najvyšší súd Slovenskej republiky si dovoľuje dať do pozornosti žalovaného aj skutočnosť, že pre budúcnosť by sa mal pri svojej rozhodovacej činnosti už vyvarovať rozhodnutí, ktorými pri viaczložkových výrokoch zmení len časť výroku rozhodnutia orgánu prvého stupňa. Výrok rozhodnutia aj odvolacieho správneho orgánu má tvoriť nerozlučný celok, nakoľko pre zaistenie súčasnej platnosti a záväznosti zmenou nedotknutých výrokov je aj v správnom konaní potrebné, aby prvostupňové rozhodnutie „vo zvyšku“ aspoň potvrdil (k tomu bližšie rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 4Sž/139/2002 uverejnený pod. č. 86/2003 ZSP, zv. 6/3003 na str. 187). Okrem toho rozhodnutie o uložení pokuty za porušenie zákona nemožno rozčleniť na dve nezávislé konania, napr. o porušení a sankcii a taktiež zmena prvostupňového rozhodnutia nesmie mať ani povahu doplnenia prvostupňového výroku alebo odstránenia väd. Nemožno pritom nespomenúť, že žalovaný už je prakticky jediným správnym orgánom, ktorý takto formálne nesprávne rozhoduje.

I keď sa súd prvého stupňa čiastočne zaoberal vecou aj meritórne, najvyšší súd súc v zmysle § 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania, nemohol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť a žalobu zamietnuť, keď meritórne rozhodnutie na základe právneho názoru odvolacieho súdu, proti ktorého rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok, by bolo v rozpore s touto zásadou dvojinštančnosti a účastníkom by mohla byť odňatá možnosť konať pred súdom (právo podať opravný prostriedok) a byť porušené ich základné práva v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Preto najvyšší súd musel podľa 250ja ods. 3 veta druhá a § 221 ods. 1 písm. h/ OSP napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Úlohou krajského súdu v ďalšom konaní bude posúdiť podanú žalobu s ohľadom na všetky relevantné námietky tam uvedené a vo veci meritórne rozhodnúť. V novom rozhodnutí súd prvého stupňa rozhodne aj o trovách konania vrátane trov odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

Záverom k odvolaniu žalovaného ohľadom náhrady trov konania najvyšší súd poznamenáva, že v konaní podľa druhej hlavy piatej časti OSP rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu nie je samostatným predmetom súdneho prieskumu a ak správny súd po preskúmaní rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu dospeje k záveru, že sú dôvody na jeho zrušenie uvedené v § 250j ods. 2 a 3 OSP, nie je ani povinný samostatne odôvodňovať, prečo dospel k záveru zrušiť, resp. nezrušiť aj rozhodnutie prvostupňového orgánu, nakoľko táto skutočnosť vždy vyplýva zo skutkových okolností konkrétneho prípadu. Z týchto dôvodov pri zrušení „iba“ druhostupňového správneho rozhodnutia nemožno v súvislosti s rozhodovaním o náhrade trov konania hovoriť o čiastočnom úspechu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 26. októbra 2010

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková